

žádné souvislosti. Nemá také rozhodujícího významu, zda usnesení vlády, resp. dekrety dřívější, st-li doručené, považovaly osobní přídavek st-li přiznaný za součást služného, protože jednak nezabývaly se povahou osobního přídavku ex professo, jednak neposuzovaly ho s hlediska vl. nař. č. 96/1930 Sb.

Dospěl-li za tohoto stavu věci žal. úřad k závěru, že st-l měl v den skončení činné služby — když se nepřihlíží k přídavkům, přiznaným mu individuálním správním aktem — jen požitky IV. hodn. třídy, 1. stupně platového, a vyměřil mu pensijní základnu z funkčního služného III. stupnice částkou 27.000 Kč, nelze uznati, že by výrok ten byl v rozporu se zákonem.

St-l poukazuje dále ještě na ustanovení § 199 odst. 2 plat. zák. a dovolává se analogického jeho použití, zvláště když prý vl. nař. č. 96/1930 Sb. v § 9 odst. 5, týkajícím se státních profesorů, obratem »mají-li služné hodnotní třídy a platového stupně nebo služné tomu odpovídající« ono vykládací pravidlo § 199 odst. 2 plat. zák. obdobně převzalo. Ani v tom nemohl nss stížnosti přisvědčiti.

Jest ovšem pravda, že »všeobecným ustanovením pro převod« aktivních zaměstnanců (soudců) bylo v § 199 odst. 2 plat. zák. č. 103/1926 Sb. stanoveno, že »zaměstnanci, kteří nedosáhli v důsledku ustanovení odstavce 4 § 1 čl. I zák. z 19. února 1907 č. 34 ř. z. platového stupně cit. zákonem nově utvořeného a jimž byl na vyrovnání rozdílu přiznán osobní přídavek, posuzují se při převodu do nových platů, jako kdyby byli onoho stupně skutečně dosáhli.« Než toto speciální a výjimečné ustanovení, dané výhradně pro převod aktivních zaměstnanců do nových platů podle zák. č. 103/1926 Sb., nelze analogicky rozšiřovati na úpravu pensijní základny podle zák. č. 70/1930 Sb. t. zv. staropensistům, když ani tento zákon je v § 1 na staropensisty výslovně nerozšířil a prov. vl. nař. č. 96/1930 Sb. v mezích § 5 zák. ustanovení toho ani přímo nepřevzalo, ani na analogické jeho použití v příčině soudců neodkázalo, takže je zřejmý úmysl zákonodárcův vyloučiti výhodu v § 199 odst. 2 plat. zák. stanovenou při úpravě pense staropensistů-soudců. Má-li však cit. vl. nař. č. 96/1930 Sb. pro úpravu pensijní základny soudců speciální normy (§§ 6 a 7), nelze také poukazovati na předpisy, platné pro státní profesory, již proto, že funkční služné těchto jest zbudováno na jiných základech a že § 9 odst. 5 o profesorech IV. hodn. třídy vůbec nejedná. Bylo by tudíž analogické použití § 199 odst. 2 plat. zák. i na soudce-staropensisty v rozporu s úmyslem i zněním jak zák. č. 70/1930 Sb., tak vl. nař. č. 96/1930 Sb.

Č. 11.732.

Vodní právo: I. * Prohlásí-li uchazeč o konsens při vodoprávním řízení, že si vyhrazuje zaujmouti stanovisko k právním námitkám interesenta vzneseným proti projektu, nelze pozdější jeho obranu proti námitkám těm uplatněnou teprve v rekursu proti rozhodnutí stolice první odmítati pro preklusi podle § 84 vod. zák. — **II.** Ve vodoprávním konsensu lze stanovit podmínky, jež mají zabezpečiti užívání vody k plavbě.

(Nález ze dne 13. února 1935 č. 11.768/35.)

V ě c: Firma M.-ovy textilní závody, akc. spol. v Praze (adv. Dr. Fr. Steiner z Prahy) proti ministerstvu zemědělství o vodoprávní konsens.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí, pokud zachovává v platnosti konsensní podmínky, dané ve prospěch využití vodních sil, meliorování přilehlého území nebo jiných úprav, se zrušuje pro nezákonnost, v ostatním se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Podáním z 13. října 1928 zažádala st-lka, aby schválena byla vodoprávní zařízení v její továrně v B., která nejsou kryta konsensem, a sice: 1. odběr vody pro kondensaci, k napájení kotlů, užitkové vody pro přádelnu a přípravu přádelny, 2. odběr vody pro výrobu v barevně ve výměře 178 m³ denně, 3. odvádění vod pro kondensaci a napájení kotlů, jakož i pro užitkové vody z přádelny a z přípravny přádelny, 4. odvádění vody z barvírny do řeky Sázavy.

Při vodoprávním řízení konaném dne 11. ledna 1929 prohlásili zástupci ředitelství pro stavbu vodních cest, že ředitelství to má právní zájem na předloženém projektu z důvodu, že otázka splavnění a využití vodních sil na řece Sázavě od jejího ústí do Vltavy až do Č., pokud se týče do obce P., tvoří nerozlučné junctum se splavněním a využitím vodních sil na střední Vltavě a že jest proto z důvodů veřejného zájmu nutno, aby při povolování veškerých značnějších vodních děl a zařízení byl brán zřetel na projekty a záměry čsl. státu, které by se těmito povolenými většími oprávněními mohly v budoucnosti značně zdražiti. Dále prohlásili, že proti navrhovanému projektu není v zásadě námitek, budou-li zachovány podmínky státními znalci navržené, a když se žadatelka zaváže, že ani ona ani její právní nástupci nebudou z udělení žádaného povolení odvozovati pro případ splavnění řeky Sázavy, využití jejích vodních sil, meliorování přilehlého území, nebo jiných úprav větších nároků na odškodnění, než jaké jí vyplývají z práv před nyní projednávaným předmětným projektem založených. Jmenovitě žadatelka a) nemá nároku proti čsl. státu z titulu investic na provedení projednávaného projektu a dalších zařízení z téhož vyplývajících, b) když by se ukázala toho z veřejného zájmu potřeba, bude žadatelka povinna svým nákladem a bez nároků na odškodnění čsl. státem svoje zařízení pozměniti, na jiné místo přeložiti, po případě zrušiti na čas nebo trvale, c) povolení nutno udělit vzhledem k závažnosti veřejného zájmu do odvolání, d) v případě, že by se ukázaly v budoucnosti po uvedení v chod vpouštěcích zařízení podniku jakékoliv závady (zejména chemické) na vodních dílech čsl. státu, bude žadatelka povinna vzniklé závady odstraniti, svoje zařízení podle potřeby zlepšiti a čsl. státu event. vzniklou škodu nahraditi.

Zástupci st-lky prohlásili, že vodní práva st-lčina podniku jsou částečně kryta již stávajícím vodním konsensem, a že nově uděleným konsensem nemohou dosud stávající práva býti v jakémkoliv směru omežována. Podmínky uvedené v protokole st-lka přijímá, stran podmínky 16. ohledně udělení konsensu do odvolání a stran podmínek navrhovaných zástupci ředitelství pro stavbu vodních cest v Praze vyhradila si však st-lka svoje stanovisko.

Po provedení řízení vodoprávního udělil zem. úřad v Praze výměrem z 9. prosince 1929 st-lce žádané vodoprávní povolení pro její továrnu,

pokud její zařízení nejsou dosud kryta vodoprávním konsensem, a to 1. k odběru vody ze řeky Sázavy pro kondensaci a napájení kotlů, užitkové vody pro přádelnu a přípravu v přádelně, 2. k odběru vody ze řeky Sázavy pro výrobu v barevně ve výměře 178 m³ denně, 3. k odvádění vody do řeky Sázavy z kondensace a napájení kotlů, jakož i užitkových vod z přípravy přádelny a přádelny, 4. odvádění vody z barvírny.

Povolení toto bylo uděleno za četných podmínek, z nichž bylo by uvéstí následující:

Podle podmínky první nesmí odběr vody pro potřebu v závodě činit více než 12.053 m³ za 24 hodin, t. j. okrouhle 140 litrů za vteřinu. Podle podmínky třetí má veškerá z řeky odváděná voda až na ztrátu 10% býti zase vpouštěna zpět do řeky Sázavy. Podle podmínky 4. musí voda odpadní z barvírny v množství nyní 111 m³, v blízké budoucnosti 178 m³ za 24 hodin procházeti čistící stanicí, jejíž zřízení bylo dalšími podmínkami předepsáno. V podmínce 16. pak bylo stanoveno, že právo k odběru vody z řeky Sázavy a ke zpětnému jejímu vypouštění, pokud ho již dřívějšími vodoprávními konsensy nebylo nabyto, se uděluje do odvolání, které by nastalo, kdyby veřejný zájem toho vyžadoval. V podmínce 17. pak vyhradil si vodoprávní úřad dané podmínky buďto pozměniti, nebo novými nahraditi pro případ, že by toho veřejný zájem vyžadoval.

Do vodoprávního nálezů pojata bylo dále prohlášení zástupců ředitelství pro stavbu vodních cest v Praze tak, jak při vodoprávním řízení bylo učiněno; k tomu bylo pak v nálezě vodoprávním podotčeno, že st-lka k těmto vývodům svého času ani později určitého stanoviska nezaujala a že z toho důvodu, jakož i dále vzhledem k tomu, že závazek vpředu ředitelstvím pro stavbu vodních cest navržený jest se stanoviska veřejného zájmu odůvodněn, se závazek ten ukládá žadatelce v rozsahu navrženém ředitelstvím pro stavbu vodních cest tak, jak vpředu byl vyznačen, jako další podmínka tohoto vodoprávního povolení.

Odvolání, v němž st-lka brojila jediné proti závazku uloženému jí k návrhu zástupců ředitelství pro stavbu vodních cest, bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Předmětem adm. sporu byla jen otázka, zda udělení vodoprávního konsensu st-lce mohlo býti vázáno na podmínky, které při vodoprávním řízení kladlo ředitelství pro stavbu vodních cest. Podstata těchto podmínek je ta, že žadatelka a její sukcesoři nebudou z uděleného konsensu odvozovati pro případ splavnění řeky Sázavy, využití jejích vodních sil, meliorování přilehlého území nebo jiných úprav, nároků na větší odškodné, než jaké pro ni vyplývá z práv již dnes nabytých. Podmínky tyto jsou pak v nálezě vodoprávním blíže provedeny.

Stížnost obrací se nejprve proti tomu, že podmínkami těmito je zasaženo do vodních práv st-lčiných, nabytých ze starých konsensů. V tom nelze stížnosti přisvědčiti, neboť otázku, zda podmínky ty se dotýkají i dosavadních vodních práv st-lky, nabytých ještě před vodoprávním projednáváním projektu, jenž byl předmětem tohoto řízení, vyřešil žal. úřad v nař. rozhodnutí, vysloviv, že ředitelství pro stavbu vodních cest ani nemínilo svým návrhem postihnouti nebo omeziti již stávající práva

st-lčina, nýbrž domáhalo se jen toho, aby se st-lka zavázala, že ani ona, ani její nástupci nebudou z uděleného povolení odvozovati v daných případech větších nároků na odškodnění, než jaké jí vyplývají z práv před nyní projednávaným předmětným projektem založených. Vyložil tedy žal. úřad autoritativním způsobem smysl vodoprávního konsensu v ten rozum, že podmínky kladené ředitelstvím pro stavbu vodních cest se nedotýkají práv st-lky z dřívějších vodoprávních konsensů, a je proto tvrzení stížnosti, že se podmínka b) týká celého zařízení st-lčina a tedy i investic na základě práv již dříve nabytých, bezdůvodná, stejně jako je bezdůvodná další námitka, že závazek odstranění eventuelních závad na vodních dílech čsl. státu, po uvedení v chod vpouštěcích zařízení, se týká vpouštěcího zařízení již dříve stávajícího.

Stížnost obrací se dále proti tomu, že žal. úřad odmítl st-lčiny odvolací námitky proti řečeným podmínkám, ředitelstvím pro stavbu vodních cest položeným, a to z důvodu prekluse podle § 84 vod. zák.

Stížnost je v tomto bodě důvodná, neboť odpor žadatele o udělení vodoprávního konsensu proti námitkám, interesentem proti projektu vzneseným, nelze podle § 84 vod. zák. prekludovati, ježto nejde ani o námitky proti projektu, ani o zjištění skutková. Nař. rozhodnutí slušelo by tedy zrušiti pro vadu řízení, kdyby žal. úřad byl přestal na odmítnutí st-lčiných námitek odvolacích pro preklusi. Než žal. úřad vyřídil odvolací námitky proti sporné podmínce i věcně, takže výrokem o preklusi nebyla st-lka ve svých právech zkrácena.

Žal. úřad uznal podmínky navržené ředitelstvím pro stavbu vodních cest v celém rozsahu za zákonné, maje za to, že zákonný základ pro podmínky tyto poskytuje § 19 vod. zák.

Podle § 19 vod. zák. lze ovšem stanoviti ve vodoprávním konsensu podmínky, jež zabezpečují a upravují obecné užívání vody, k němuž sluší počítati i užívání vody k plavbě. Jsou tedy podle tohoto předpisu přípustny i všelike podmínky, jež přímo nebo nepřímo zabezpečují všeliká zařízení sloužící splavnění řeky. Je proto stížnost, pokud míří proti podmínkám tento účel chránícím, bezdůvodná. Pokud však jde o další účele, ve sporných podmínkách uvedené, není pro obmezení st-lce uložena v zákoně opora, a to tím méně, ježto díla vodní, jež nař. rozhodnutí chce spornými podmínkami chrániti, nejsou do té míry determinována, aby bylo lze posouditi, zdali obmezení a závazky st-lce uložené jsou kryty předpisy zákona vodního, danými na ochranu zájmů veřejných.

Nezbylo proto než nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss., k čemuž sluší podotknouti, že právní možnost, udělený vodoprávní konsens odvolati, jak si ji ostatně vodoprávní úřad v podmínce 16. konsensu ještě výslovně vyhradil, zůstává tímto zrušovacím nálezem nedotčena, ježto podmínku odvolatelnosti daného konsensu st-lka nevzala ve svém odvolání v odpor a nebrojí proti ní ani ve stížnosti k tomuto soudu vznesené.

Č. 11.733.

Zaměstnanci veřejní. — Řízení před nss-em:
I. * »Značnou škodou« ve smyslu § 12 odst. 4 lit. b) zák. č. 35/1908